

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

— Άχ, ΐνα αιτία να καταδικασθῆ ἄδικα ἕνας εὐγενῆς, συνέχισε ὁ Οὐγγολίνος. Γιατί νά μὴ σκεφθῶ τὰ πράγματα καλύτερα πρὶν τὸν κατηγορήσω; Νά θυμῶ πὸ ὁ Θεὸς μὲ τιμωρεῖ τώρα, στέλνοντάς μου τὸ φάντασμά του. Χθὲς κίβλας στὸ Παρίσι, κοντὰ στὴν ἐκκλησίαια τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ποῦ φάνηκε πὸς εἶδα τὸν κόμητα Κανδάλ. Σήμερον πάλι τρώμαξα μόλις σὰς εἶδα, μὴν ἰστέθερα πὸς ἦταν αὐτός. Αὐτὸ δὲν εἶνε σημεῖο διὰ δὲν μὲ συγχωρεῖ οὔτε πεθαμένους;

— Καὶ δὲν ξανάειδες ποτὲ τὸν πρῶτον προσκυλισσοφόρον; ρώτησε σὲ λίγο ὁ Διονυσίος Γενναῖος.

— Δὲν τὸν ξανάειδα ἔκτοτε στὸ πρόσωπο. Εἶμαι βέβαιος ὅμως διὰ ἰμοροφῶνα νὰ τὸν γνωρίζω καὶ μέσα σὲ χίλιους. Δὲν μποροῦ νὰ ξεχάσω ἐκεῖνο τὸ πόδι του ποῦ μοῦδαίξε γιὰ νὰ μὲ βεβαιώσῃ διὰ δὲν ἦταν διάβολος. Ὡ, ἂν τὸν ξανάβλεπα καμιά φορὰ ἢ ἂν ἄκουα τὴ φωνὴν του...

— Ἀρτὰ τὰ φαντάσματα, τοῦ εἶπε ἄστερα ἀπὸ μικρὰ σκέψῃ ὁ Διονυσίος Γενναῖος, σοῦ παρονοιάζονται γιατί ὁ φονεὺς ξεσκολοῦσθαι ἐντὶ ἀζώη ἀτιμωρητός. Ἄφοῦ συνετέλεσες στὴν καταδικαζὴν ἑνὸς ἀθώου, γὰ νὰ συγχωρηθῆς ἀπὸ τὸ Θεὸ, πρέπει νὰ βάλῃς ἄλλὰ τὰ δυνάτα σου ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃς τὸ φονεῖα. Ὅσο γιὰ τὸν κόμητα Κανδάλ, σὲ πληροφοροῦ ἔγω ἐκ μέρους του, διὰ δὲν ἔχει τιποτὴ πειὰ ἐναντίον σου. Μείνε ἥσυχος γι' αὐτὸ.

— Μὰ ποὺς εἶστε σεις;

— Εἶμαι ὁ κόμης Κανδάλ.

Ὁ Οὐγγολίνος παρὰ λίγο νὰ πῆσῃ ἀπ' τὸ φόβου του.

— Φάντασμα! φώναξε.

Ὁ Διονυσίος ὅμως τὸν ἐσθῆθηξε νὰ μὴ σωριαστῇ γάμον καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἥσυχῃ φωνή:

— Μὴ φοβάσαι, κακομοῖρη. Ἐγὼ οὔτε μίσος ἔχω ἐναντίον σου, οὔτε θέλω νὰ σε ἐκδικηθῶ. Ἐχεις καλὴ καρδιά καὶ ἄθωα ψυχὴ. Ἐσὺ ποῦ μοῦ προξενήσεις τέτοια συμφορὰ στὸ παρελθόν, ἐσὺ ἰμοροῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ἀπολύσω τὴν ἑβραῖα ποὺ κηλιδώνει τὸ ἄτιμασμενο ὄνομά μου.

Ὁ κακομοῖρης μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, ἔπεσε γονατιστὰ ἰμοροῦσά στὸ γῆ οὐ γι' ἀγαλλίασε παρὰφορα τὰ πόδια του. Μίλησαν μαζὺ πολλὴ ὥρα καὶ ἔπειτα ὁ κόμης τράβηξε γιὰ τὸν πύργου Μοντιμορεσὺ ἀπὸ τὸ δρόμο ποῦ περνοῦσες κοντὰ στὴν κόμητῃ Ἐζουέν.

Ὁ Οὐγγολίνος μόλις ἔβρινε μόνος του, ἄρχισε νὰ σκεπτεται ὅσα συνέβησαν πρὸ ὀλίγου μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κόμητος καὶ ἡ κατάληξις τοῦ ἦταν μεγάλη. Ἐξάφην ὅμως εἶδε ἕνα δεύτερον πρόσωπον νὰ ἔρχεται καβάλλα ἀπὸ τὸ Ἐκουέν. Ὁ ἄγνωστος φερόσσε ἕνα μαῖθρο πανδύνα καὶ καπέλλου μὲ μαῖθρο φτερό. Σὲ λίγο ξεπέφθηκε καὶ προχώρησε κρατώντας ἀπ' τὸ χάλινάρι τὸ ὄρασι καὶ μεγαλόσωμο Γερμανικὸ ἄλλογόνου.

Ὁ ἄγνωστος μόλις εἶδε στὸ χορῶφι τὰ μουλάρια ποὺ ἦσαν προωρισμένα γιὰ τὸν σεασιμωτάτου δὸν Μαθουρίνο, ἔφριξε ἕνα βλέμμα γήγρο σὺν νὰ χετοῦσε τὸ φελάκι τους καὶ μὴ βλέποντας κανέναν, ἐμπλέξε τὰ πόδια τοῦ ἄλλογόνου τοῦ μὲ τὸ χάλινάρι καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὸ ἴδιον μέρος μὲ τὰ μουλάρια.

Ὁ Οὐγγολίνος, μόλις εἶδε τὸν Ξένο, πῆγε νὰ τὰ γάσῃ. Στὴν ἀρχὴ νόμισε πὸς ἔγαν σαλῆφαι τὰ πνεύλα του ἔξ ἀτίας τῆς ἀπροσοκλήτῃ ἐμμανήσεως τοῦ κόμητος Κανδάλ, τὸν ὅποιον ἐπέθορε μῆχοι τότε νεκρόν. Ὅσο προσεκτικώτερα ὅμως ἐκίταξε τὸν ἄγνωστο αὐτόν, τόσο περισσότερον εἶδουσε διὰ ἔμοιαζε μὲ τὸν πρῶτον προσκυλισσοφόρον. Γιὰ νὰ βεβαιωθῆ καλύτερα διὰ ἦταν ἐκεῖνος, ἔφριξε νὰ βλεπῆ τὰ πόδια του. Ἄλλ' ἔκεινος βρισκόταν σὲ ἀρεχτὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Οὐγγολίνου καὶ μόνο τὰ γενικά χαρακτηριστικά του διακρινόντουσαν.

Ὁ μυστηριώδης Ξένος ἔξακολοῦθοῦσε τὸ βάδισμά του καὶ ὅταν ἔφτασε σ' ἕνα σὺνδοντον μέρος μεταξὺ τῆς ὁδοῦ Ἐκουέν καὶ τοῦ ἀπομονωμένου σπιτιοῦ τοῦ Διονυσίου Γενναῖου, σταμάτησε, κιντῶντας γήγρο του μὲ προσοχῇ.

Ὁ Οὐγγολίνος, γεμάτος περιέργεια καὶ ἐπιθυμῶντας νὰ διαλευκάνῃ τὸ μυστήριον, ἄφησε τὸ φάνο του καὶ μὲ μεγάλες προφυλάξεις κατωῦσθησε νὰ φτάσῃ μῆχοι τοῦ μικροῦ δασυλλίου. Ἐκεῖ εἶδε τὸν ἄγνωστο νάναι σαχαρῶσιμῶνος ἐπάνω σὲ μὴ ἀγριαπιδιά καὶ νὰ κιντῶσῃ μὲ μεγάλη περιέργεια τὸ εὐοστειρόν ἑνὸς χαριτωμένου δουσιανίου, τοῦ ἀγροτικῶ σπιτιοῦ τοῦ Διονυσίου Γενναῖου.

Μέσα στὸ δωμάτιον αὐτὸ βρισκόταν μὴ νέα γυναῖκα ἔξαφορτικῇ ὁμορφίᾳ, οὐγγολος τοῦ Γενναῖου. Καθῶταν ἐπάνω σὲ μὴ καρέκλα καὶ γάδουε τὰ μαλλιά ἐνὸς χαριτωμένου παιδιοῦ ἐφτά χρονῶν περιπλοῦ, ποὺ κοιμῶταν ἀνοχητισμένον στὰ γυνάτια τῆς.

Ἐξάφην ὁ Οὐγγολίνος, ὁ ὁποῖος παρακολοῦθοῦσε μὲ μεγάλη προσοχῇ τὸν Ξένο, τὸν εἶδε νὰ κινήσῃ μὴ ἀπότομη χειρονομία, ν' ἀφίνη ἀποφασιστικὰ τὸ δασυλλιον καὶ νὰ πηδῆ μὴ μὲ τρομερῇ εὐνάσφια ἀπὸ τὸν τοῖχον στὸν ἀλλόγρον τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Οὐγγολίνος, χωρὶς νὰ γάσῃ καιροῦ, τὸν πῆρε ἀπὸ πίσω, ἀλλ' ὅταν ἔφτασε στὸν τοῖχον, δὲν τόλμησε νὰ πηδῆσῃ καὶ αὐτός. Σαχαρῶσιμῶνος λοιπὸν ἐπάνω σὲ μὴ ἄλλοθρα καὶ τρώπασε μῆσοὶ τὰ γυνάτια τῆς. Ἄλ' ἔκει ἰμοροῦσας νὰ βλέπῃ μὲ τὴν ἥσυχίαν του καὶ τὴν γυναῖκα καὶ πρὸς τὸ δρόμο.

Ὁ ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ροβέρτον Κέο, ἔκαμῃ τὸ γήγρο τοῦ σπιτιοῦ σὺν ἀνθρώπος ποῦ γνωρίζε καλὰ τὸ μέρος, ἀλλὰ τὴ στιγμῇ ποῦ ὁ Οὐγγολίνος περῶσσε νὰ τὸν ἰδῇ νὰ κινήσῃ στὴν γάσφισσῃ, τὸ παιδί ἔστῆρησε καὶ ἡ Ἰωάννα ἔβλεπε αἰσίως τὸ παρῶνθρον. Σὲ λίγο τὴν ξανάειδε νὰ βγαίνη στὸν κῆρο καὶ νὰ στέκῃ γάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Φανῶταν ἀνήσυχῃ γιὰ τὸν καιροῦ. Στάθηκε λίγο, κιντῶσε πρὸς τὸ δάσος ἀπ' ὅπου περῶσσε τὸν ἀνδρα τῆς καὶ ξανάκιντῆρε μέσα... Ὁ Οὐγγολίνος, μὴ ἔχοντας πειὰ τί νὰ κινήσῃ αὐτὸ τὸ μέρος, γάσφισε στὸ χορῶφι, ὅπου ὁ Ροβέρτος εἶχε ἀφίρη τὸ ἄλλογόν του νὰ βοσκήσῃ. Ἀπάνω στὸν ἀριστέρον μῆροῦ τοῦ ἔσφου ἦταν σηματοῦμένο ἕνα κεφαλαῖον Μ μὲ στίμια δοντάς. Αἰσίως ὁ καυποῦσθρα καταλάβε διὰ τὸ ἄλλογόν ἀνίκαε στὸν δούκα Μοντιμορεσὺ.

Ὁ Οὐγγολίνος δὲν ἄφησε πειὰ οὔτε στιγμῇ ἀπ' τὰ μάτια του τὸ σπιτὸ τοῦ κόμητος Κανδάλ, πρὸς τὸν ὅποιον ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται μὴ βεβαιωτῇ ἀφροσῖσι, θέλοντας νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακὸ ποῦ τοῦ εἶχε προξενήσῃ ἄλλοτε.

Σὲ κῆμῖσιση ὄρα εἶδε νύσχετα ἀπὸ μακρὰ ὁ κόμης Κανδάλ. Θέλεινε τότε νὰ τὸν σταματήσῃ καὶ νὰ τοῦ γανερώσῃ ὅτι συνέβη, μὰ ἐκεῖνος μῆρηε στὸ σπιτὸ του, χωρὶς νὰ γρησίη νὰ τὸν κιντῶσῃ.

Λίγο κατῶταν φάνηκε πάλι ὁ Ροβέρτος Κέο, ὁ ὁποῖος αὐτῇ τῇ φορῇ δὲν βῆρηκε πηδώντας πάλι τὸν τοῖχον, ἀλλ' ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἐφίξε γρήγορα πρὸς τὸ ἄλλογόν του, τὸ καβαλλίκαψε καὶ διεκθῆθηκε πρὸς τὸ Μοντιμορεσὺ.

Ὁ Οὐγγολίνος μόρσσε τώρα νὰ δῆ τὸ πόδι τοῦ Ροβέρτου καὶ αὐτὸ τοῖρτασε γιὰ ν' ἀναγνωρίσῃ σ' αὐτόν τὸν δολοφόνον τοῦ μαρκεσιῶνον Βάσα. Δὲν ἤξερε πειὰ ἂν ἔφρατε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κόμητα Κανδάλ γι' ὅλα αὐτὰ ἢ νὰ παρακολοῦθῃ τὸν γεματιστῶ. Στάθηκε λίγανά διασκεπτικῶ καὶ γρήγορα πῆρε τὴν ἀπόφασιν του. Μὲ ταχίτητα ποῦ δὲν θῆ τὴν περιμένε κανένας ἀπ' αὐτόν τὸν καυποῦσθρα, ἄρχισε νὰ τρέξῃ πίσω ἀπ' τὸν καβαλλίκα καὶ σὲ λίγο ἔξαφανήσθηε στὴν ἀκμῇ τοῦ δρόμου, ἐνῶ γοντῶσε σταλαματιεῖς βοσῆσις ἔφερατῶν μῆσοὺ τὸν ὄρανον.

Τὶ εἶχε σημεῖ ὅμως ἐντονηταξὺ ἀπὸ τὸ σπιτὸ τοῦ Διονυσίου Γενναῖου;

Ὁ Ροβέρτος Κέο, ἀφοῦ ἔκαμῃ τὸ γήγρο τοῦ σπιτιοῦ καὶ βεβαιώθηκε διὰ ἔλειπταν ἐκεῖνη τὴν ὄρα ὀ ἰσηρέτες, πέρασε τὸ κατωῦφι καὶ ἔβρινε κῆμῖσιση λεπτὰ κρημνίσου πίσω ἀπὸ μὴ πόρτα. Σὲ λίγο εἶδε νὰ περῶν ἀπὸ μῆρος τοῦ ὁ μικροῦ Ρογῆρος, ὁ ὁποῖος πῆγε νὰ παίξῃ μὲ τὸ σκῆλον ἔξω στὸν κῆρο. Τότε ὁ γεματιστῶς ἀνέβηκε στὸ πρῶτον πάτωμα καὶ ἀνοῖξε μὲ φθάρου τὸ δωμάτιον τῆς γενναῖκας τοῦ δουκῶς Γενναῖου.

Ἐκεῖνη ἀκούοντας πίσω τῆς ἀνδρακὰ βήματα, ρώτησε χωρὶς νὰ γρησίη τὸ κεφάλι τῆς:

— Ἐσὺ εἶσαι, ἀγαπητῇ μου Διονυσίε;

Ὁ Ροβέρτος, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησιν τῆς, ἔβγαλε τὸ καπέλλου του, ἔξακοῦσθησε τὸ πανδύνα του καὶ στεκόταν ἀκίνητος κοντὰ στὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα, ἐπειδὴ δὲν ἔλαβε ἀπάντησιν, σηκώθηκε ἀπότομα ἀπ' τὴ θέσι τῆς καὶ βλέποντας τὸν μικροτάτου τῆς, ἔκαμῃ διὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω καὶ ἔβγαλε μὴ δυνατῇ κραυγῇ. Τὸ πρόσωπὸ τῆς εἶχε γίνη κατάχλομο ἀπ' τὸν τρώμο.

— Δὲν μὲ γνωρίζεις, Ἰωάννα; τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Γιατί φοβήθηκες ἔτσι;

(Ἄκολουθεῖ).

Στάθηκε λίγο καὶ κιντῶσε πρὸς τὸ δάσος

